

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: ET GLIMT FRA TIDEN IND I EVIGHEDEN VED FRUE GEHEIMERAADINDE VON SCHULINS ... (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "ET GLIMT FRA TIDEN IND I EVIGHEDEN VED FRUE GEHEIMERAADINDE VON SCHULINS ... (DK)", i Ewald, Johannes: *Udvalgte digte*, udg. af Esther Kielberg ; Kim Ravn , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald02dkval-shoot-workid56493.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Et Glimt fra Tiden ind i Evigheden ved Frue Geheimeraadinde von Schulins Hvilested, den 18 Junii 1770

O Nat, da ey et Gran gav Gjenskin af den Høye!
Da Godhed ey fandt Støv at hvile ved! - -
O Svælg af Lys, da Herrens Øye
Kun mødte sig i bundløs Evighed!

Ufatteligt! - og Vi! - - - Hvad var vi, før Alfader
Udstrøede Verdnens Sæd - en Haandfuld Gran
Indsprengt med glimrende Monader -
I dette Svælg, der var saa stort, som han? -

Nu svævede hans Aand - nu tålte Magtens Stemmer,
Og Soele Kredse viklede sig ud - -
21 Nu blev en Jord - - og af dens Gj emmer
Opstod et Støv - OG DETTE LIGNER GUD! -

DEN EVIGE! - - DEN GUD, SOM SOLE-KREDSE PRISE,
FORDI DE HVILE I HANS HØYRE HAAND!
O Tanke, kom at undervise,
Kom at opløfte vor nedslagne Aand! -

Hvor let opsvulme vi, naar i ubrekket Orden,
Held møder os paa Held, og Lyst paa Lyst? -
Hvor let naar Himmelen og Jorden,
Adlyde Vink af Ønsket i vort Bryst? -

Da see vi kun os selv - - men mørke Evigheder,
Da selv vor Jord var ey et Gran endnu! -
Da, naar vor Sjæl bortsank i eder,
Da kom den først Al-Godheds Magt ihu. -

Hvor let nedtrykkes vi, naar mørke Himle brøle,
Og Slag i Slag paa alle Sider slaaer? -
Naar Ønske, Haab, og hvad vi føle
I Skjebnen steds en afsagt Fiende faaer? -

Da see vi kun vor Nød - men Evigheders Fader,
Og du som bødst et Støv at ligne dig! -
Hvad Himmel og hvad Skjæbne skader? -
Hvad skrekker den, som er Alfader lig?

O Tanke! Salige, hvis Tab vi nu begræde,
Du fandt dens Trøst, og Vægten af dens Bud;
At tænke paa sit Støv i Glæde -
I Modgang paa sin Lignelse med Gud.

I Jordisk Høyhed nær Gudinderne paa Jorden! -
Hvor stort, at staae ved Siden af SCHULIN! -
I Fryd! - den Mand, hvis Aske Norden
Velsigner; og hans store Sjæl var din! -

Ham værdig nød du da, hvad Ære sielden nyder,
Naturens Sødhed og Alfaders Fred;
Og Frugten af de reene Dyder,
Som kun bestemmer vor Lyksalighed. -

Men Lykkens største Glands formaaede ey at blende
Din Sjæl - Og i din Kreds af Fryd og Pragt
Fandt du dig selv - glad ved at kjende
Dig, din Oprindelse, og Godheds Magt.

Da kom den fæle Skye, og Slaget traf dit Hjerte.
Han døde, den som boede i dit Bryst. -
Nu overiilte dobbelt Smerte
Den Sjæl, som var fortroelig med sin Lyst. -

Dog stod du tryg ved Dyd - og det du aldrig glemte,
Erindring om den større Salighed,
Som Verd'ners Skabere bestemte
Til Støvet, som han vilde lignes ved.

Som Klippen svulmer ey ved Middags-Soelens Heede,
Og falder ey skjønt Hav og Himmel slaae,
Saa kan dit Venskab og din Vrede,
O Jord, ey rokke dem, der tænke saa.

Nu glad og tryg i Kreds af evig reene Dyder,
O Salige, forsmaaer du Jordens Lyst
Og Suk - de, som Naturen yder -
Selv Sønnens Graad kan neppe naae dit Bryst.

Du seer ham, ømmeste blant Mødre, fra det høye -
Din Efterladtes Smerte - og du seer
Med salig Vellyst i dit Øye,
At Dyd og Ømhed rundt omkring ham leer.

Saa synker all din Sjæl i evig evig Glæde,
Saa dør dit Øye i Algodheds Magt -
Saa smiler du mod os, som græde
Ved Graven - der, hvor kun dit Støv er lagt.